

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΟΜΑΤΑΙΟΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΩΚΕΑΝΙΔΑ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2011

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ
ΚΑΙ ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

1η έκδοση: Ιανουάριος 2011

© 2010, Βασίλης Κουνέλης –
Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ
Σολωμού 25, 106 82 Αθήνα, τηλ. 210.38.27.341
e-mail: oceanida@internet.gr
www.oceanida.gr

ISBN 978-960-410-627-1

[...]

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΜΟΥ ΕΔΕΙΧΝΕ ΠΕΡΑΣΜΕΝΕΣ ΠΕΝΤΕΜΙΣΙ ΚΙ
Το Νώντας βρήκε τη μέρα να καθυστερήσει, λες
και ζήλευε για το ραντεβού μου. Καθόμουνα στη
γωνία της Νάχης έτοιμος για τη μεγάλη συνάντη-
ση κι αυτός αργούσε. Έστριβα να κόψω το λουρί
απ' το «Timeex» ρολόι μου, κλοτσούσα να ξεκολλή-
σω την ξύλινη κολόνα της ΔΕΗ, έφτανα το βλέμμα
μου πίσω απ' το σχολείο και πιο πέρα στον ουρανό
πάνω απ' την Πάρνηθα, μήπως και 'ρθει ένα με-
γάλο πουλί να με πετάξει στην πλάτη του πιο γρή-
γορα ίσαμε κει. Όταν έφτασε ο Νώντας επιτέλους,
άρχισε να τρέχει με τις δικαιολογίες του να κοντο-
στέκονται έωλες. Φτάσαμε ευτυχώς έξι νταν στην
είσοδο του Φεστιβάλ στο Άλσος. Με στρίμωξε ο
Στέργιος με τα εισιτήρια, να κάτσω να κόβω στην
είσοδο, χωρίς ν' ακούει τις αντιρρήσεις μου.

«Γιατί, σύντροφε, δεν μπορείς;» μου είπε. «Ο
Βασίλης ο Νεφελούδης, το ιστορικό μας στέλεχος,
που έμεινε στην παρανομία κλεισμένος σ' ένα σπί-
τι στη Νέα Σμύρνη από το '48 έως το '55, μπορού-

σε;» Ωστόσο προσφέρθηκε ο Νώντας να βρει κάποιον να με αντικαταστήσει ύστερα από λίγο, και βοηθούσα κι εγώ θυσιαζόμενος σαν άλλος Νεφελούδης, με το μάτι γαρίδα και στις δυο εισόδους του Φεστιβάλ για να δω τη Βάσω.

Η ώρα πήγε εξίμισι και η Βάσω δεν είχε φανεί ακόμα. Στην αγωνία μου άρχισα να ξύνω τα σπυράκια, που 'χανε ψιλοφουντώσει απ' το ξύρισμα που είχα την έμπνευση να το ξεκινήσω πρώτη μέρα, να τρυπάω τη δεσμίδα απ' τα εισιτήρια με το στιλό προτού τα κόψω και να ζωγραφίζω ξεπατικωτούρα το σφυροδρέπανο στο σιδερένιο τραπέζι χαράζοντας άγρια από πάνω την αφίσα-τραπεζομάντιλο. Άρχισα να σκέφτομαι πως ο πατέρας της μπορεί να μην την άφησε να βγει –γιατί να την αφήσει να βγει;–, μπορεί και η ίδια να μην επέμεινε πολύ, και πώς να επιμείνει πολύ, καθώς είχε περάσει καιρός που εγώ έφυγα παρατώντας την εντελώς ξαφνικά στο χωριό χωρίς καμιά εξήγηση. Μπορεί ακόμα και η ιδέα του Φεστιβάλ να μην την ενθουσίαζε, γιατί πολιτικά η οικογένειά της ήτανε αλλού και κάποια θεία της γίνηκε καλόγρια για να έρθει κοντά στον Θεό, όπως λέγανε τ' αδέρφια της στο χωριό, ή για να περισώσει τα κρίματά της, όπως σχολίαζε η μάνα μου.

Ο κόσμος άρχισε, καθώς σουρούπωνε, να καταφθάνει σε ομάδες κάθε ηλικίας και να στήνεται μπροστά στις δύο εισόδους με τα εισιτήρια και τα

κουτιά για τα χρήματα. Ο «άλλος» κόσμος ήτανε εδώ, στην ουτοπία του κόκκινου-μπλε, μύγα στο μάτι του συντηρητισμού και του άλλου ΚΚΕ, αυτή η «άλλη Αριστερά που είδε τον κόσμο σαν έργο τέχνης», όπως είπε αργότερα ο ποιητής. Ανασηκώθηκα από τη σιδερένια καρέκλα με τα πλαστικά λουριά για να βλέπω καλύτερα· πόσες καρέκλες «απαλλοτριώσαν» οι οργανώσεις του Πειραιά μ' ένα ντου ξημερώματα στην Παραλιακή για τις ανάγκες του Φεστιβάλ και πόσες είχαμε νοικιασμένες;

Ξαφνικά την είδα να περιμένει κι αυτή, ένα κόκκινο κρινάκι στην γκριζα ουρά της εισόδου με τους τόσους ανθρώπους, αντιστασιακούς, νέους, γυναίκες και παιδιά. Φορούσε ένα όμορφο λεπτό κόκκινο φουστανάκι, κι όχι το συνηθισμένο τζιν της που φορούσε στο χωριό, είχε και μια φίλη της μαζί που της κρατούσε το χέρι – τα κορίτσια δυο δυο. Έτρεξα προς το μέρος της στρώνοντας πρόχειρα τα μαλλιά μου. Με είδε, χαμογέλασε κατεβάζοντας τα μάτια κι άπλωσε τα χέρια της στα δικά μου. Τη φίλησα με αδεξιότητα στα μάγουλα αγγίζοντας ξανά το πρόσωπό της. Αμέσως, σαν να τελείωσε προσωρινά με μένα, μου σύστησε τη φίλη της, Ρία Προφήτου, κι εγώ τους σύστησα τον Νώντα. Έμεινε ο Νώντας στη θέση μου γεμάτος υπονοούμενα θαυμασμού στο βλέμμα, την πήρα απ' το χέρι και προχωρήσαμε κι οι τρεις, χωρίς πολλές κουβέντες, προς τα ενδότερα.

Περπατούσα περήφανος, σχεδόν καμαρωτός μαζί της μπροστά από περίπτερα μ' αναμμένες γιρλάντες, ξαπλωμένα σε τάβλες βιβλιοπωλεία με τον τόσο πλούτο – ποτέ δεν έφτασαν τα χρήματα ν' αγοράσω όσα ήθελα κι όσα διάβαζα–, απλωμένες εφημερίδες και περιοδικά σε πάγκους, παλιά τεύχη από την *Επιθεώρηση Τέχνης*, την αυριανή *Κυριακάτικη Αυγή*, τον *Θούριο*, τη *Μαθητική Πορεία* με τα σχολικά αιτήματα, τα άλλα περίπτερα με τ' αλλόκοτα μαυρισμένα πρόσωπα, τους Τούρκους και τους Κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες, και τις κρεμασμένες φωτογραφίες απ' τα φρικτά βασανιστήρια της χούντας του Εβρέν, το περίπτερο ενάντια στην πυρηνική ενέργεια, το περίπτερο για τους μικρομεσαίους, το περίπτερο της Αδέσμευτης Κίνησης Ειρήνης και τις φωτογραφίες από τις πορείες του Γρηγόρη Λαμπράκη, τα αφιερώματα στην Αντίσταση και την Κυβέρνηση του Βουνού, στη χούντα και στο Πολυτεχνείο. Αναλογίστηκα πόσες εφημερίδες και πόσα χαρτιά με συνθήματα είχε μαζέψει ο πατέρας μου που τα πήγα στην πρώτη γιορτή του Πολυτεχνείου στο γυμνάσιο – μου την πήρανε, πάει όλη η κούτα!

Αισθανόμουν το χέρι της Βάσως ζεστό και υγρό να χώνεται στο δικό μου. Έγερνα προς το μέρος της με κάθε γελοία αφορμή να της ψιθυρίσω κάτι στ' αυτί κι ένιωθα να πνίγομαι στην αύρα από το σώμα της, καθώς μπούκλες απ' τα μακριά ξανθά της

μαλλιά ακουμπούσαν περιπαικτικά στις βλεφαρίδες μου. Περπατούσαμε κι οι τρεις σπρώχνοντας με τα παπούτσια μας θορυβωδώς και προκλητικά τα χαλίγια του Άλσους κάτω από δέντρα και φυλλωσιές, κι ήθελα να χαθώ μαζί της στο πρώτο φύλλωμα. Τριγυρνούσαμε ώρα πολλή διατρέχοντας όλο το σύμπαν της εκδήλωσης, δίχως σκοπό και δίχως στόχο, καθώς ταυτόχρονα ενημερωνόμουν για την αδιάφορη σχολική πορεία της Ρίας, ενώ η έγνοια μου να βρεθούμε λίγο μόνοι σκάλωνε, σαν χαλασμένο γρανάτζι, από δειλία στους λαβύρινθους του μυαλού μου και μεταφερόταν διαρκώς απ' αναβολή σε αναβολή κι από περίπτερο σε περίπτερο.

Πρέπει να 'χαμε κάνει τον γύρο του πάρκου ήδη για δεύτερη φορά, όταν ξαναπεράσαμε απ' τον Νώντα, που σήκωνε σύννεφα «Gauloise» καπνού κατά το μέρος μου στην προσπάθειά του να μου κάνει νοήματα. Μ' έπιασε πόνος στο στομάχι και κρύος ιδρώτας άρχισε να με ζώνει στην ιδέα πως θα περνούσα το περιβόητο πρώτο ραντεβού μας επαναλαμβάνοντας απλώς τα τσιτωμένα απ' τα μεγάφωνα στιχάκια στ' αυτί της κι αγγίζοντας μόνο τις μπούκλες της με τη μύτη μου, ανάμεσα σε σκιές από απεργούς πείνας δικτατορικών καθεστώτων και τραπέζια συζήτησης για το ιταλικό ΚΚ και τα σχέδια ανασύνταξης του αρχηγού του Ενρίκο Μπερλίνγκουερ. Διακρίνοντας ήδη μια αίσθηση απογοήτευ-

σης στο πρόσωπό της και αναθυμούμενος τα σχέδια που είχαμε καταστρώσει με τον Νώντα, στοιχημάτισα μέσα μου ότι μέχρι να φτάσουμε στην εξέδρα της Νεολαίας θα της μιλούσα επιτέλους. Με κόπο και τις λέξεις λαχανιασμένες, πνιγμένες τις μισές στο λαρύγγι μου, κατάφερα και της ψιθύρισα την ιδέα να μείνουμε μόνοι, αν η Ρία ήθελε να κάνει μια βόλτα με τον Νώντα, και να συναντηθούμε μαζί τους σε μια ώρα στα σουβλάκια. Μας άφησε η Ρία, αφού φιλήθηκαν οι δυο τους για αποχαιρετισμό που μοιαζε μ' εγκατάλειψη ασπίδας, και με ανακούφιση εγώ, πριν με κυκλώσει απότομα απροσδιόριστος φόβος, την τράβηξα στην πιο σκοτεινή άκρη του Άλσους πίσω από την εξέδρα της Νεολαίας.

Χαμένοι σχεδόν σε κάτι φυλλωσιές, κάθισα πρώτος κάτω ακουμπώντας την πλάτη σ' ένα πεύκο και ρωτώντας αν εδώ ήταν καλά. Η Βάσω, συναινώντας μ' ένα νεύμα, κάθισε πάνω στα πόδια μου να μη λερώσει το φόρεμά της στα χώματα. Το κεφάλι μου ήρθε στο ύψος του λαιμού της –πρώτη φορά τον θαύμαζα από τόσο κοντά– κι έσκυψε ελαφρά για να με φιλήσει. Τα χείλη της ακούμπησαν τα δικά μου, που διψασμένα περίμεναν αυτή την ώρα για μέρες, για χρόνια. Η γλώσσα μου χάθηκε για πρώτη φορά μες στο στόμα της, ανακαλύπτοντας πρωτόφαντες κινήσεις και δεξιότητες άγνωστες, κι ανατριχίλα διέτρεξε το κορμί μου απ' άκρη σ' άκρη, καθώς κάποιες στιγ-

μές την ένιωθα έτοιμη να ξεριζωθεί. Με τα δυο μου χέρια βούτηξα ανακουφισμένος τον λαιμό της και μάζεψα στις παλάμες μου μια φουντωμένη χρυσαφιά θάλασσα, τα μαλλιά της που λαμπύριζαν στις λιγοστές φωτεινές ανταύγειες, ανταύγειες-δραπέτες απ' τις μακρινές στρογγυλές γιρλάντες της φωταγωγίας.

Φιλιόμασταν για ώρα βουβοί με ανάσες μικρές των ματιών μας καθώς κοιτάζονταν στο μισοσκόταδο στιγμιαία, πριν χαθούν ξανά στην ονειροπόληση κατεβασμένων βλεφαρίδων. Σαν να βρέθηκα μεμιάς στον κόσμο του βυθού μου, μαγικό, απόκοσμο, θελκτικό μέχρι θανάτου. Το σώμα μου ξάπλωνε όλο και περισσότερο στα ριζά του πεύκου και το κορμί της έγερνε κι αυτό ακουμπώντας όλο και περισσότερο πάνω μου. Τα πόδια μου χώνονταν στο ανασηκωμένο φουστανάκι της κι ακουμπούσαν τα δικά της άκρα και τις κοιλότητες, μαγικά βουνά και οροπέδια εύφορα και λαχταριστά λίγωναν τη γεύση μου και πύκνωναν την αναπνοή μου, ορειβάτες κι οι δυο με λιγιστό οξυγόνο στο μέσο δύσκολης πορείας. Τα χέρια μου απλώνονταν πάνω της μην ξέροντας τι να πρωταγγίξουν μπροστά στη σπάνια προσφορά, τα χείλη ξεδιψούσαν ξανά και ξανά στην ίδια πηγή, φάνηκαν οι ώρες ατέλειωτες και το στενό ξεβαμμένο μου τζιν όλο και φούσκωνε λίγο πιο κάτω απ' τη μέση έτοιμο να σπάσει, να τρυπήσει το άσπρο «Μινέρβα», να προχωρήσω ακά-

θεκτος στο άλλο κορμί. Την τράβηξα λίγο ψηλότερα και το φουστανάκι της, μαγκωμένο ήδη ανάμεσα στα πόδια μου, αποκάλυψε λίγο απ' το στήθος της. Έσκυψα στο ανασηκωμένο μπούστο της κι έπνιξα την αναπνοή μου στη διχάλα βαθιά, που αχνόφεγγε προκλητική ώρα πολλή, χώνοντας τη γλώσσα μου στην αριστερή θηλή που ξεπρόβαλλε διστακτικά απ' το λευκό χαλαρωμένο σουτιέν της, ήλιος καυτός που ξημερώνοντας αχνοδιαβαίνει κορφή οροσειράς, τρυπώντας και καίγοντας τα αναμμένα μάγουλά μου. Αποτραβήχτηκε για λίγο ψελίζοντας ένα άτονο «Όχι εκεί!», έσφιξε όμως τα πόδια της στη μέση μου αποσπώντας το στόμα μου σ' ένα πιο ρουφηχτό φιλί που μου 'κοψε απότομα τη λιγοστή πια αναπνοή, παραλύοντας εντελώς το κορμί μου μ' έναν παρατεταμένο ηλεκτρισμό που διέτρεξε απ' άκρη σ' άκρη τη σπονδυλική μου στήλη.

Ποιος Αδάμ θα αντιστεκόταν άραγε σ' αυτό, ποια πεθυμιά θα μπορούσε να 'ναι άραγε ισχυρότερη απ' αυτή;

Έχωσα τα χέρια μου στα πόδια της κάτω απ' τ' ανασηκωμένο φουστάνι, μέχρι που άγγιξα το υγρό βρακάκι πάνω απ' τη φωλιά της, αγνοώντας πώς τρυπώνουν πρώτη φορά, πώς κάστρο άπαρτο ανοίγει τις πύλες του σε κατακτητή, πώς οι ουρανοί προσγειώνονται και ικετεύουν τη λάγνα γη ή πώς λιμά-νι διαλεχτό υποδέχεται ναυτικούς από ταξίδι μακρινό.

[...]

ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΓΕΝΝΙΟΥΝΤΑΝ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ τσιμέντα, μέσα στο σκάμμα όπου ξερνούσαν την επιθετικότητά τους στα πρώτα μπουνίδια και σε απειλές στα τρομαγμένα πρωτάκια που έπρεπε να πληρώνουν βιδάνιο επειδή υπάρχουν, στα στριμώγματα και στα μπουγέλα σε βραβευμένα γυαλοφορεμένα σπασικλάκια, μια συνέχεια από παλιές κωλοπαρέες του δημοτικού, αγριεμένες φάτσες πίσω από ένα πακέτο αμερικάνικα τσιγάρα μέντας αναμμένα σε αρωματισμένα με έντονη μυρωδιά αμμωνίας ουρητήρια, με ξεχαρβαλωμένες και χαρκαωμένες με τεράστιους πούτσους πόρτες, σκασμένοι στα γέλια μπροστά στην γκρεμισμένη κουρελού που χρησίμευε λίγο πριν για πόρτα στο άθλιο καλύβι μιας πουτάνας, κορδωμένοι στο τιμόνι ενός φιγουράτου κλεμμένου αμαξιού που καρφωνόταν στη διασταύρωση δυο δρόμους παρακάτω απ' το τετράγωνο του σχολείου, πρώτοι στην απειλή και στο μάζεμα του ξένου χαρτζιλικιού, στην πρωτοκαθεδρία μοιράσματος της κλεμμένης μπάλας, πρωτα-

γωνιστές της αλάνας μαθημένοι στο γερό χαρτζιλίκωμα της μάνας ή της γιαγιάς, κινούνταν πάντα με μηχανάκια ή πειραγμένα σε σέλα και τιμόνι ποδήλατα, πάντα καμαρώνοντας αλλά και βγάζοντας τα μάτια, σουφρώνοντας στα μουλωχτά το ταμείο-παγκάρι του κάθε ρουφιανάκου που τα γέννησε, στέναζαν τα χαρακωμένα βιβλία τους σε χακί στρατιωτικές παλάσκες με ξυραφάκια στις άκρες, έτρεχαν πετώντας πέτρες κυνηγημένοι από τα ΜΑΤ πότε σε ροκ συναυλία και πότε στο γήπεδο της Λεωφόρου, παρίσταναν τον εισπράκτορα στο άδειο κουβούκλιο του νυχτερινού λεωφορείου καθώς γύριζαν από το φροντιστήριο, φωνάζοντας: «Στάσσησηη», σαλιώνοντας το σίγμα με βαριά σαλονικιά προφορά και τραβώντας το η... σαν σφύριγμα μακρύ τσοπανόσκυλου του θεσσαλικού κάμπου, πηδάγανε πρώτοι τις ξεσκολισμένες γκόμενες του θηλέων, πριν παντρευτούνε αυτές κι αραδιάσουν με τη σειρά τα κουτσούβελα του μπακάλη με τα κατεψυγμένα, τσουτσορισμένα κοκοράκια με μπριλ κριμ κρεμασμένα μονίμως στα αεροβόλα και τ' αυτοκινητάκια του λούνα παρκ, με μακριά τσιγάρα «Μοοτε» στα χνουδιασμένα χείλη τους και με το πράσινο πακέτο χουφτιασμένο στο δεξί με τ' ανασηκωμένο μανίκι, μισοβγαλμένο προφυλακτικό που δένει το μπράτσο, το γυμνασμένο με βάρη από ντενεκέδες παραγεμισμένους τσιμέντο, όπως το λάστιχο τ' ανταριασμέ-

νο καυλί, κοπρόσκυλα που αποζητούσαν την άνεση και την επιβολή σαν το πολύωρο φραπόγαλό τους σε καφετέρια με κασέτες Γιάννη Πουλόπουλου και Κώστα Καφάση, στέκα αλειμμένη με τεμπεσίρι απλωμένη στη σχισμένη πράσινη τσόχα, φορώντας καουμπόικη μπότα με σπιρούνι σε ντισκοτέκ με φωτεινή μπάλα, καθρέφτες και «Bee Gees», σε τσοντάδικα με ράφτες-πουσταριά που, αντί να τραβάνε κι άλλο τις μανσέτες μισοτραγουδώντας Φίλιππα Νικολάου απ' το φορτωμένο καρφίτσες στόμα τους, ξερογλείφανε τώρα μπουκωμένοι τα ζουμερά σπέρματα των παιδιών.

Η φιγούρα τους κι οι αντιφάσεις τους ήταν εύκολος στόχος, σαν τα τσιγκάκια της σκοποβολής. Το κάθε βλαχαδερό που αναλάμβανε πληρωμένο ρόλο βιαστή, δικαστή, δάσκαλου και πατέρα σε συσκευασία καθηγητή, είχε κάνει τα ίδια και χειρότερα ή είχε ζηλέψει μέχρι θανάτου αυτούς που τα κάνανε, οπότε διάβαζε στον καθρέφτη του την επόμενη κίνηση γρήγορα και με σιγουριά. Ήταν, λοιπόν, ζήτημα λεπτών η αποκαθήλωση του αρχηγού και η δημόσια διαπόμπευσή του. Πόσες φορές δεν σπάσαμε τα μούτρα μας στη χολή τους. Πόσες φορές δεν έσπασε τα μούτρα του ο Καλιοντζής μουντζουρώνοντας τους τοίχους, σπάζοντας τον πίνακα του ηλεκτρικού ή στραβώνοντας τις καρέκλες και τους σωλήνες του καλοριφέρ. Μια στημένη δίκη-παρωδία

ενώπιον μιας κυκλικής «συγκλήτου» συναδέλφων με κλειστές πόρτες, μεγάλο διάλειμμα και ατράνταχτα αποδεικτικά στοιχεία, μια άθλια απομίμηση ανάκρισης χωρίς ίχνος υπερασπιστικού ισχυρισμού, τον έστειλαν στην κρεμάλα με συνοπτικές διαδικασίες. Η αποβολή επανέφερε στην τάξη τον ταραξία ύστερα από λίγες μέρες, αποκαθλωμένο πια από την αίγλη της πρώτης φοράς, με το κεφάλι του φορτηγατζή πατέρα του κατεβασμένο, ένα σημαδεμένο κι ευνουχισμένο αρνί έτοιμο για την επόμενη σφαγή.

«Τι κάνεις, παιδί μου;» ρώτησε ο «Κούτσαβλος», ο κατά κόσμον φιλόλογος Κωνσταντίνος Μαρκουλάκης, κατ' ουσία πολέμιος του λόγου και του λαού, τον μισοξαπλωμένο δίπλα μου στο τελευταίο θρανίο Καλιοντζή που διάβαζε τον «Μεγάλο Μίκυ», το μόνο βιβλίο που κουβαλούσε στην ξεφτισμένη χακί στρατιωτική τσάντα του, ξύνοντας τ' αρχίδια του πάνω απ' το τζιν.

«Τον μαλάκα τον Μαρκουλάκη, τα θέλει ο κώλος του», σκέφτηκα.

Με πρόκανε ο Καλιοντζής:

«Άι γαμήσου», αποκρίθηκε χαμηλόφωνα αλλά επαναληπτικά.

Ο Βασίλης Ν. Κουνέλης γεννήθηκε στο Χαλάνδρι το 1964 και σπούδασε μουσική, νομικά και εγκληματολογία στην Αθήνα. Είναι μαχόμενος δικηγόρος και συμμετείχε ως συνήγορος σε σημαντικές δίκες, όπως στην υπόθεση της «17 Ν» στο Εφετείο και τον Άρειο Πάγο, κ.ά. Άρθρα και κείμενά του έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά, τα περισσότερα από αυτά στην εφημερίδα *Εποχή*. Είναι μέλος της Επιτροπής Περιβάλλοντος του Δ.Σ.Α., ενώ το 1998 ίδρυσε με άλλους πολίτες την περιβαλλοντική οργάνωση «Αεί Μαίναλον», την οποία και εκπροσωπεί.

Βασίλης Κουνέλης

ΝΟΜΑΤΑΙΟΣ

Έφηβος, είπατε; Ο δικός μας έφηβος δεν είναι απλώς έφηβος. Μοιάζει με επιστήμονα της ζωής, της ίδιας της ζωής του. Τα καταλαβαίνει όλα και δεν καταλαβαίνει τίποτε, καθώς η φαντασία του περιπλανιέται ανάμεσα στις ιστορίες της γιαγιάς του στην ορεινή Αρκαδία, στις αναμνήσεις του αριστερού θείου του και στην ολίγον ροκ Αθήνα της δεκαετίας του '70. Ερωτεύεται τραγουδώντας Σαββόπουλο, ενώ κρυμμένος κάπου στο άλσος της Νέας Σμύρνης βυθίζεται στην τρυφερή αγκαλιά της πρώτης του αγαπημένης. Τι είναι αυτό που τα κάνει να μοιάζουν όλα γύρω του μοναδικά; Τίποτε και όλα, κυρίως όμως η αθωότητα της ματιάς, το χιούμορ του όσο παρακολουθεί την Ελλάδα της Μεταπολίτευσης να προχωράει τον δρόμο της κάπου ανάμεσα στην κακοφονία της πολιτικής, στα παλιά συντηρητικά αντανάκλαστικά και στη θέληση ενός ανθρώπου να βρει τον εαυτό του.

Κι όλα τελειώνουν μ' ένα σώμα καλοριφέρ που ξεριζώνεται από τον τοίχο της σχολικής τάξης με στόχο τον αντιπαθέστατο καθηγητή. Ή μήπως τίποτε δεν τελειώνει; Γιατί στις περιπέτειες του *Νοματαίου* κρύβονται τα μυστικά της σημερινής Ελλάδας, η ανατομία μιας κοινωνικής βίας που γεννιέται και ωριμάζει στην αθωότητα της εφηβείας, η ήττα της πολιτικής, ο θρίαμβος μιας νεότητας που παλεύει να κερδίσει τον κόσμο για να ανακαλύψει, μέσα από τις ήττες της, πόσο πολύτιμη είναι η ζωή της.

«Παρόν, παρελθόν και μέλλον γίνονται ένα στη λαχτάρα για ζωή που εκπέμπει ο *Νοματαίος* του Βασίλη Κουνέλη. Οικογένεια, φίλοι, κόντρες μέσα στις κόντρες, μαθήματα Ιστορίας από πρώτο χέρι, κόμματα κι ένας πρώτος έρωτας που θέλει να σαρώσει τα πάντα είναι οι πέτρες που λαξεύει μία μία ο συγγραφέας και το κονίαμα με το οποίο δομεί το συναρπαστικό αυτό μυθιστόρημα. Ο *Νοματαίος* είναι μια ιστορία ενηλικίωσης για ενήλικες».

ΣΤΡΑΤΗΣ ΧΑΒΙΑΡΑΣ